

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.995 van 27 januari 2015
in de zaak A. 210.036/IX-8515**

In zake: Nathan DAHLBERG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lut Wille
kantoor houdend te 8000 Brugge
Leopold II-laan 132B bus 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de disciplinaire raad voor niet-elitesporters van 19 juli 2013 waarbij Nathan Dahlberg voor een periode van twee jaar wordt uitgesloten om deel te nemen aan enige sportactiviteit als sporter.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lut Wille, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Olivier Coopman, die *loco* advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker, van Nieuw-Zeelandse nationaliteit en inwoner van Motueka te Nieuw-Zeeland, was tussen 1988 en 1993 professioneel wielrenner.

3.2. In de zomer van 2012 is verzoeker met vakantie in Europa en neemt hij – “in een bui van nostalgie” – deel aan enkele wielervedstrijden, zo ook aan een wedstrijd te Denderwindeke – door hem kermiskoers genoemd – op maandag 2 juli 2012.

Ongeveer halfweg de wedstrijd staakt verzoeker zijn deelname, levert hij zijn rugnummer in, wordt hem de waarborg terugbetaald en keert hij vervolgens naar Gent terug.

3.3. Het secretariaat-generaal van het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media van de Vlaamse Gemeenschap vraagt een dopingcontrole uit te voeren. Zes renners van de bewuste wielervedstrijd dienen ‘bemonsterd’ te worden. Verzoeker wordt door de controlearts opgeroepen om zich “binnen 30 minuten nadat dit aanplakbiljet is uitgehangen” aan te melden in de controleruimte.

De oproeping voor de dopingcontrole wordt uitgehangen om 18.03 uur.

Verzoeker dient zich niet aan voor de dopingcontrole. In het verslag meldt de controlearts dat de namen van de sporters diverse malen werden omgeroepen. Navraag leert dat verzoeker na zeven van de dertien te rijden ronden is afgestapt en is verdwenen.

3.4. Verzoeker wordt opgeroepen om te verschijnen voor de disciplinaire commissie voor niet-elitesporters op 14 mei 2013.

Die commissie verklaart op 4 juni 2013 verzoeker uitgesloten voor een periode van twee jaar, met ingang van 4 juni 2013, “hetgeen inhoudt dat hem verbod wordt opgelegd om deel te nemen aan enige sportactiviteit als sporter alsook in eender welke hoedanigheid” en zij veroordeelt verzoeker tot een administratieve geldboete van 500 euro en 250 euro als aandeel in de procedurekosten.

3.5. Op beroep van verzoeker beslist de disciplinaire raad voor niet-elitesporters met de thans bestreden beslissing van 19 juli 2013 om de opgelegde sanctie te bevestigen en hij veroordeelt verzoeker bijkomend tot de betaling van 75 euro als aandeel in de procedurekosten voor het hoger beroep.

IV. Onderzoek van het vierde middel

Standpunt van de partijen

4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 ‘houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen’ (hierna ook: het ministerieel besluit). Het is duidelijk volgens verzoeker dat de organisator van de wedstrijd of de sportafgevaardigde *in casu* een inbreuk pleegde op artikel 6 van het ministerieel besluit door bij de terugname van het rugnummer, terwijl de wedstrijd nog bezig was, dit rugnummer te aanvaarden, de waarborg terug te betalen en verzoeker zonder meer te laten vertrekken. Artikel 6 van het ministerieel besluit was volgens verzoeker opgenomen om erover te waken geen onschuldige renners een sanctie te doen oplopen: er is een verschil tussen renners die voortijdig de wedstrijd staken wegens ziekte en die niets afweten van een nakende controle en renners die de wedstrijd stoppen nadat ze hebben gehoord dat er dopingcontrole is. Het ogenblik waarop verzoeker zijn rugnummer afgeeft is cruciaal opdat de afgevaardigde of de organisator artikel 6 van het ministerieel besluit respecteert. De disciplinaire raad kon niet stellen dat de verplichting van artikel 6 van het ministerieel besluit artikel 2 van ditzelfde ministerieel besluit uitholt of zinloos maakt, “temeer op het ogenblik van de afgifte van het rugnummer, namelijk tijdens de wedstrijd, de sporter niet kan voldoen aan artikel 2 van het MB, omdat het aanplakbiljet uiterlijk 15 minuten na de aankomst van de eerste wielrenner uitgehangen wordt en *in casu* er nog geen enkele renner was aangekomen”. Als de organisator of de afgevaardigde van de sportvereniging er niet voor zorgt dat een vroegtijdig stoppende renner die zich aanbiedt voor de afgifte van het rugnummer, wordt ingelicht en integendeel zijn rugnummer aanneemt en de renner laat vertrekken, dan begaat de organisator/afgevaardigde een fout, omdat de renner daarbij zonder meer de toelating krijgt om het wedstrijdgebeuren te verlaten.

5.1. De verwerende partij argumenteert in hoofddorde dat het middel niet ontvankelijk is omdat verzoeker nergens een voldoende duidelijke omschrijving geeft van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel volgens hem is geschonden door de bestreden beslissing.

5.2. Ondergeschikt stelt de verwerende partij het middel te interpreteren “zo dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 2 en 6, M.B. 6 november 2008 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen aanvoert”, omdat “de organisatie op het moment dat [verzoeker] zijn rugnummer indiende, hem op de hoogte had moeten brengen van het feit dat hij mogelijks aangewezen zou worden voor een dopingcontrole”.

De verwerende partij merkt op dat de disciplinaire raad hieromtrent de zienswijze van de disciplinaire commissie is bijgevalen, dat de verplichting van de afgevaardigde van de sportvereniging of de organisator geldt ten aanzien van elke aan de sportmanifestatie deelnemende sporter en niet ten aanzien van elke te controleren sporter, die deelneemt aan de sportmanifestatie; dat dit niet betekent dat de afgevaardigde van de sportvereniging of de organisator bij een concrete dopingcontrole de verplichting heeft elke geldig voor dopingcontrole opgeroepen sporter nogmaals er persoonlijk kennis van te geven dat hij of zij voor deze dopingcontrole is opgeroepen; dat dit geen afbreuk doet aan de primordiale verplichting die rust op de sporter om er zich persoonlijk van te vergewissen of hij voor een dopingcontrole is aangewezen, wanneer deze dopingcontrole geldig werd ingericht; dat anders artikel 2 van het ministerieel besluit zinledig wordt.

De opeenvolgende verplichtingen van het ministerieel besluit van 6 november 2008, respectievelijk de artikelen 1 en 4 voor de controlearts, de artikelen 2 en 3 voor de sporter en artikel 6 voor de sportvereniging of organisator mogen dan ook niet zo worden gelezen dat een te controleren sporter die geldig opgeroepen wordt door een bevoegde controlearts als deelnemende sporter

nog eens afzonderlijk door de afgevaardigde van de sportvereniging of de organisator van de sportmanifestatie op de hoogte dient te worden gebracht van zijn verplichting om zich er persoonlijk van te vergewissen of hij voor een dopingcontrole was aangewezen. Dit zou het bestaan van een geldige oproeping door de controlearts volledig uithollen.

De verwerende partij merkt op dat de antidopingregels van de UCI gelijkaardige verplichtingen opleggen aan de sporter. Volgens regel 177 moet elke renner, daarbij inbegrepen elke renner die vroegtijdig uit de race gestapt is, beseffen dat hij misschien geselecteerd werd om na de race getest te worden en is hij ertoe gehouden persoonlijk na te gaan of hij verplicht is te verschijnen voor monsterneming.

Verzoeker spreekt niet tegen dat hij is opgeroepen door de omroeper voor de dopingcontrole.

De verwerende partij verwerpt ook de door verzoeker aangevoerde analogie met 's Raads arrest nr. 219.626 van 6 juni 2012 inzake Van Den Heede. Het betrof daar een jonge, onervaren renner terwijl huidige verzoeker perfect op de hoogte is van de dopingreglementering. Bovendien heeft de disciplinaire raad ditmaal uitdrukkelijk artikel 6 van het ministerieel besluit bij de beoordeling betrokken en uitgebreid verantwoord waarom dit artikel – zelfs ware het geschonden – geen afbreuk doet aan de persoonlijke verplichtingen van de sportbeoefenaar. In tegenstelling tot de beslissing in de zaak die aanleiding gaf tot het voormelde arrest, is thans geenszins geoordeeld dat artikel 6 van het ministerieel besluit irrelevant zou zijn.

6. Verzoeker repliceert dat hij vanzelfsprekend de UCI-regels kent, maar dat die destijds, toen hij beroepsrenner was, niet golden voor niet-UCI wedstrijden en dat ze in Nieuw-Zeeland nog steeds niet gelden voor zulke wedstrijden.

Beoordeling

7. Artikel 2 van het toentertijd geldende ministerieel besluit van 6 november 2008 bepaalt:

“Elke wielrenner moet er zich persoonlijk van vergewissen of hij voor een dopingcontrole is aangewezen.”

Artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 bepaalt:

“De afgevaardigde van de sportvereniging of, bij ontstentenis, de organisator van de sportmanifestatie, heeft de verplichting ervoor te zorgen dat elke deelnemende wielrenner op de hoogte is van de verplichtingen, vermeld in dit ministerieel besluit.”

8. De in artikel 2 van het ministerieel besluit vermelde verplichting dat elke wielrenner “zich [er] persoonlijk [moet] van vergewissen of hij voor een dopingcontrole is aangewezen” – één van “de verplichtingen, vermeld in dit ministerieel besluit” – maakt onmiskenbaar een verplichting uit zoals bedoeld in artikel 6 van dit besluit.

Overeenkomstig deze laatste bepaling diende de afgevaardigde van de sportvereniging of, bij ontstentenis, de organisator van de sportmanifestatie, “ervoor te zorgen dat elke deelnemende wielrenner [– waaronder verzoeker –] op de hoogte is” van die verplichting. Verzoeker diende derhalve als deelnemende wielrenner door de afgevaardigde van de sportvereniging of, bij ontstentenis, de organisator van de sportmanifestatie, op de hoogte te worden gebracht van zijn verplichting om zich er persoonlijk van te vergewissen of hij voor een dopingcontrole was aangewezen. De Raad merkt op, dat hiermee niet een verplichting wordt opgelegd tot waarschuwing dat er effectief een dopingcontrole zal plaatsvinden, noch een verplichting tot individuele mededeling aan die deelnemers die na afloop van de wedstrijd effectief worden opgeroepen voor een controle.

9. De Raad van State valt de verwerende partij niet bij in haar stelling dat verzoeker wegens zijn beroepsverleden geacht moet worden op de hoogte te zijn van de antidopingregels. Verzoeker was al twintig jaar geen beroepsrenner meer; hij was het in een periode, met zijn woorden “lang voordat huidige reglementering van toepassing was in Vlaanderen op niet UCI-wedstrijden”. Verzoeker was niet aangesloten bij een sportvereniging die hem bij het uitreiken van een licentie de thans geldende regels zou hebben meegedeeld. Hij is een buitenlander; zijn moedertaal is Engels. Dit alles betekent dat de organisator van de sportmanifestatie kennelijk in gebreke is gebleven om verzoeker, hetzij op het ogenblik van zijn inschrijving voor deelname aan de wielervedstrijd, hetzij uiterlijk op het ogenblik van de inlevering van het rugnummer, erop te attenderen dat hij onderworpen was aan de Vlaamse antidopingreglementering, dat hij conform die regelgeving beschikbaar moest blijven voor controle tot vijftien minuten na afloop van de wedstrijd en dat hij zich daarvan persoonlijk moest vergewissen. Dit blijkt niet te zijn gebeurd.

Het betoog van de verwerende partij dat de eventuele vaststelling of artikel 6 van het ministerieel besluit werd overtreden geen enkele zin heeft wat betreft de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker, kan dan ook niet worden bijgevalen, nu de organisator van de wedstrijd precies de bij artikel 6 van het ministerieel besluit vastgestelde plicht heeft om verzoeker op die eigen verantwoordelijkheid te wijzen.

10. Het middel is in de besproken mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de disciplinaire raad voor niet-elitesporters van 19 juli 2013 waarbij Nathan Dahlberg voor een periode van twee jaar wordt uitgesloten om deel te nemen aan enige sportactiviteit als sporter.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 januari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren